

Лутало се, лутало — та цѣлъ день. Свечерило се. Кокичето изпаднало въ едно усое, дето слънце не грѣйва никога. Почнало да трепери отъ студъ.

„А ето че го видѣлъ злиятъ вѣтъръ, като се прибиралъ въ своята пещера отъ ледъ. Той се хвърлилъ върху него, — а то замръзнало отъ страхъ, щомъ го видѣло: страшенъ, страшенъ! Едни уста — голѣми, цѣла пещера; очитѣ му кървави като на вълкъ; а ржцетѣ му студени. До каквото се допре — става на ледъ.

„— Ела при мене, момиченце, кокиченце! — рекълъ вѣтърътъ на кокичето. — Защо треперишъ? Не бой се! Азъ не съмъ лошъ.

„Щомъ изрекълъ тия думи, кокичето почнало да се вледенява. Лъхналъ го студътъ на вѣтровия дѣхъ. При всѣка нова дума отъ устата на вѣтъра излизалъ все помразенъ полѣхъ. Когато най-сетне злиятъ вѣтъръ грабналъ кокичето — да го отнесе въ своята пещера, то било съвсемъ замръзнало. Вѣнчето му се свило, листенцата му капнали. Вѣтърътъ отнесълъ голо стѣбленце.

„А сестритѣ и братътъ чакали кокичето да се върне. Но то се не връщало. Смрачило се съвсемъ. Отвѣнъ станало черно: и снѣгътъ почернѣлъ, и небето. Тогава тѣ си рекли:

„— Хайде да потърсимъ сестрицата си. Кой знае кжде се е изгубила . . . Добре ѝ казвахме да си седи тукъ, но тя ни не послуша.

„На сутринята минзухарътъ излѣзълъ да търси сестричето си. Той се луталъ цѣлъ день по гората и чакъ на мръкване видѣлъ предъ пещерата на вѣтъра окапалитѣ листенца. Минзухарътъ разбралъ всичко. Очитѣ му се напълнили съ сълзи. Той се свилъ надъ листенцата — да оплаква сестрицата си. А презъ нощта се подалъ изъ пещерата вѣтърътъ и като видѣлъ минзухара, грабналъ го, та го отнесълъ въ пещерата си. И минзухарътъ замразналъ. И неговитѣ листа окапали.

„Теменужката и лалето чакали кокичето и минзухара — но тѣ все не се връщали.

„— Нѣщо зло имъ се е случило, — думали си тѣ. — Да идемъ ли да ги подиримъ?